ఆమె బేల - అతను ధీరుడు! ఐతేనేం!!

స్కూలు విడిచి పెట్టగానే సైకిలెక్కి పరుగోపరుగు అని వెళ్లే అనిల్ – ఆరోజు సైకిలు టైరులో గాలి తక్కువైందని మెల్లిగా నడిపించుకుంటూ వస్తున్నాడు. అంతకు ముందే గ్రౌండులో వాలిబాల్ నాలుగు గేమ్స్ ఆడి, అలసిపోయి వున్నాడు సాయంత్రం స్కూలు టైము అయినాక, వాలీబాల్ ప్రాక్టీసు చేస్తున్నారు రోజూ. జిల్లాలో ట్రోఫీ గెలుచుకున్నారు. ఇక స్టేట్ లెవల్‌కు వెళ్లాలి.

సైకిలు నడిపించుకుంటూ గేటు వరకూ వెళ్లడానికి ఐదు నిముషాలైనా పడుతుంది. శీతాకాలం ఎండలో చెట్టుకొనలు ఎర్రగా కనిపిస్తున్నాయి. ఆకలేస్తోంది. ఇంటి కెళ్లేటప్పటికి అమ్మ వేడి వేడిగా అన్నం సిద్ధంగా వుంచుతుంది. స్టేటులెవలు, ఆతరువాత జాతీయస్థాయి కూడా గేమ్సు దగ్గరవుతుండడంతో సాయంత్రం ట్యూషను పొద్దున్నకి మార్చుకున్నాడు అనిల్.

పరధ్యానంగా వున్న అతనికి చెట్టుకింద సిమెంటు బెంచీ మీద కూచున్న ఆకారం కనిపించింది.

ఉలిక్కిపడ్డాడు. క్లాసులు అయిపోయి కనీసం గంట అయింది. ఆ అమ్మాయి యింకా ఏం చేస్తున్నట్లు? దగ్గరికి వెళ్లేటప్పటికి కనిపించింది ఆ అమ్మాయి ఏడుస్తోందని. ఆమె ఫమీదా! క్లాసు మొత్తానికీ, ఆమాటకొస్తే స్కూలుకే బ్యూటీ క్వీన్. నిర్ఘాంతపోయినాడు అనిల్.

టక్కున నడక ఆపి, సైకిలు స్టాండు వేశాడు. "ఫమీదా! ఏం జరిగింది? ఎందుకు, ఎందుకు ఏడుస్తున్నావు?" అంటూ ఇంగ్లీషులోనే అడిగాడు. దుప్పటాలో ముఖం దాచుకుని, భోరుమని ఏడిచింది. తమాయించుకుని 'ఇట్సాల్‌రైట్!' అన్నది. "ఏమిటి ఆల్‌రైట్? చీకటి పడిపోతున్నది. ఇంటికి వెళ్లవా?" అన్నాడు. "వెళతాను. వెళ్లక ఏం చేస్తాను?" అన్నది. కళ్లు తుడుచుకుని తన బ్యాగు తీసుకుంది.

"పద మరి. నిన్ను మీ యింటి దగ్గర దింపి నేను వెడతాను. రోజూ ఆటోలో వస్తావేమో కదా!"

"ఈవేళ ఆటో రాలేదు" అని నడక సాగించింది. అనిల్‌కి వింతగా అనిపించింది. తను అంత బాగా పలుకరించి, ఏమిటి సంగతి అని అడిగాక, ఆమె తనని పట్టించుకోకుండా, గబగబ నడిచేస్తుండడం.

"నువ్వు ట్యుటోరియల్‌కి వెడతావుగా! ఈవేళ మానేశావా?" అన్నాడు.

ఆమె కొంచెం ఆగి, "మానేశాను" అన్నది.

"మీ యింట్లో ఏమీ అనరా అలా ఎగ్గొట్టేస్తే?"

"అంటారు" అన్నది. ఇప్పుడింక తెలుగులోనే మాట్లాడుకుంటున్నారు ఇద్దరూ.

"కోప్పడతారని నీకు భయంలేదా?"

"ఉంది చచ్చేంత భయం" అన్నది. పెంకిగా ఇలా ముక్తసరిగా జవాబులు చెప్తోంటే అనిల్‌కి కోపం వస్తోంది. కానీ లిల్లీ పువ్వులాంటి ఫమీ పక్కన, చీకట్లు ముసిరేవేళ నడవడమే ఒక గొప్ప అవకాశం.

గేటు దగ్గరకి వచ్చారు. గేటు వేసి వుంది. చౌకీదారు గొళ్లెం వేసి ఎక్కడికో వెళ్లినట్టున్నాడు. "ఇంకా నయం, తాళం వేసేయలేదు" అన్నాడు అనిల్.

గొళ్లెం తీసుకుని ఫమీదా గేటు బయటికి నడిచింది. వెనకాలే సైకిల్ పట్టుకుని అనిల్.

"ఎలా వెడతావు? నీకు అబ్జెక్షన్ లేకపోతే సైకిలులో గాలి కొట్టించుకొని, నిన్ను దింపేస్తాను" అన్నాడు.

ఫమీదా తీవ్రంగా చూసింది. అనిల్ తడబడ్డాడు. 'అహ... అదే... నీకు అభ్యంతరం లేకపోతేనే" అన్నాడు.

"చాలా అభ్యంతరం అనిల్! ఆడపిల్లతో కలసి సైకిలు డబుల్స్ వెళ్లాలని అనుకున్నావంటే.. అనిల్! నన్ను గురించి ఏమనుకుంటున్నావో?" అన్నది.

అనిల్ బిత్తర పోయాడు. "అయామ్ సారీ ఫమీదా! నేను నీకు హెల్ప్ చేద్దామనే అనుకున్నాను. పోనీ ఆటోలో వెళ్లిపోతావా?" అనడిగాడు.

ఫమీదా మాట్లాడకుండా అక్కడే తచ్చాడుతోంది. అవతలి వైపు రోడ్డుమీద షాపులో లైట్లు కూడా వేసేశారు. వీళ్లు నిలబడిన ఫుట్‌పాత్ చివరి వరకు స్కూలు గోడ వుంది. ఒకరిద్దరు పళ్లబండ్లవాళ్లు, వేరుసెనగ బుట్టల వాళ్లు ఉంటారు వీధి లైటు కింద.

"తొందరగా చీకటి పడుతోంది ఫమీదా! మీ ఇల్లు దగ్గరేనా? నేను మీవీధి చివరి వరకు వస్తాను. దూరమా?" అన్నాడు.

"దగ్గరేం కాదు. దూరమే అనిల్! నాకు చాలా ఆకలేస్తోంది. నీ దగ్గరేమైనా డబ్బులున్నాయా?" అన్నది ఫమీదా.

అనిల్‌కి చెప్పలేనంత జాలి వేసింది. ఆశ్చర్యం కూడా కలిగింది. "ఇక్కడే వుండు. సైకిలు చూస్తుండు" అని ఒక్క పరుగులో రోడ్డుదాటి వెళ్లి దుకాణం దగ్గర రెండు అరటిపళ్లు, బిస్కెట్లు కొనుక్కొచ్చాడు. ఆమె ఆవురుమంటూ తినేసింది. అనిల్‌ని తింటావా అని కూడా అడగలేదు.

"థాంక్యూ – నేను వెళ్లిపోతాను. మన క్లాసులో ఎవరికీ చెప్పకేం ఈ సంగతి?" అన్నది.

"అహా – చెప్పను ఫమీదా! నన్ను నీ ఫ్రెండు అనుకో!" అన్నాడు. ఫమీదా రోడ్డు దాటి ఎదురుగా వున్న సన్న రోడ్డులోకి మలుపు తిరిగి వెళ్లిపోయింది. ఒక్కసారి కూడా వెనక్కి తిరిగి 'టాటా' చెప్పని ఆమె వాలకం చూసి, కళ్లప్పగించి అక్కడే నిలబడ్డాడు అనిల్. ఆమె మలుపు తిరగగానే సైకిలు స్పీడుగా నడిపిస్తూ, గాలి కొట్టించుకోవడానికి బయలుదేరాడు.

అంత సుకుమారి, రాకుమారి లాంటి ఠీవి ఉట్టిపడే అందగత్తె ఫమీదా బతుకులో ఏదో దు:ఖం వుందని అర్థమైంది అనీల్‌కి. ఇద్దరూ ఆ పబ్లిక్ స్కూలులో పదకొండో క్లాసులో ఉన్నారు. ఆమె తండ్రి ఒక పెద్ద ఫ్యాక్టరీలో ఉద్యోగి. జీతం బాగానే వుంటుంది. వాళ్లు ఆ ఫ్యాక్టరీ దగ్గర క్వార్టర్సులోనే వుంటారు. ఫమీదాకి ఒక తమ్ముడు వున్నాడు. ఏడో తరగతి. కానీ బోర్డింగు స్కూలులో వుండి చదువుకుంటున్నాడు.

అసలు పెద్ద ట్రాజెడి. ఫమీదా సవతి తల్లి అమీరున్నీసా పెట్టే కష్టాలు, పదో ఏటనే తల్లి చనిపోయింది. ఇద్దరు పిల్లలను సాకలేక మళ్లీ పెళ్లి చేసుకున్నాడు ఆ తండ్రి. అమీరున్నీసా ఆయనకంటే పదహారేళ్లు చిన్నది. ఆమెకీ ఒక పిల్లవాడు. మూడో ఏడు.

పెళ్లయిననాటి నుంచి ఆమెకు ఈ ఇద్దరు సవతి పిల్లలంటే ఏదో కసి, కోపం. తనకో కొడుకు పుట్టాక, వీళ్లు మరీ కంటకమై మగపిల్లవాడిని బోర్డింగులో పడేయించింది. చాకిరీ చేసుకుని, పిన్నిని మెప్పిస్తూ చదువు సాగిస్తోంది ఫమీదా. అదొక్కటే నాన్న ఆమెకిచ్చిన గొప్ప అవకాశం. అందగత్తె కనుక, గల్ఫ్‌నుంచి ఎవరైనా డబ్బున్న వాడు తారసపడి, లక్షలు పోసి ఆమెను తీసుకు పోతాడని అమీరున్నీసాకి లోలోపలి ఆలోచన. సానబట్టని వజ్రంలా, పాలతో కడిగిన ముత్యంలా సౌందర్యం చిమ్ముతున్న సవతి కూతుర్ని చూసి ఆ మారుటి తల్లికి అసూయ లోలోపల రగులుతుంటుంది.

ఆ తరువాత చాలాసార్లు అనిల్, ఫమీదా కలుసుకున్నారు. స్కూలులోనూ, ఆ కాంపౌండు బయటా కూడా. ఆమె తను ట్యూషనుకి వెడుతున్నాని చెప్పేదో ఏమో గానీ, నాలుగు గంటలకి బెల్ అయిపోతే ఐదు వరకు అక్కడే తచ్చాడేది. అనిల్ గేము ప్రాక్టీసు కాగానే వచ్చేసేవాడు. మిగిలిన పిల్లలంతా వెళ్లే గేటు కాక, రెండో గేటు దగ్గరలో ఏదో చెట్టు చాటున కూర్చుని వుండేది.

అనిల్ తన వయస్సుని మించిన పొడగరి. పదిహేడో ఏటనే అతను నూగు మీసాల స్థాయి దాటి, వెడల్పయిన వెన్ను పట్టెతో, భుజాలతో పురుషాకారం రూపుదిద్దుకుంటున్నాడు. ఫమీదా కూడా పొడగరి. 16 నిండాయి ఆమెకి.

ఎప్పుడూ చిన్నబుచ్చుకున్న ముఖంతో. దిగులు వర్షించే కళ్లతో వున్న ఆమెకీ, తన మనసు విప్పి గుమ్మరించుకోవడానికి ఎన్నో మార్గాలు వుండేవి. అలాంటి ఒక రోజున ఆమె పుస్తకం ఒళ్లో పెట్టుకుని, నోట్సు రాసుకుందామని ప్రయత్నిస్తోంటే, ఉన్నట్టుండి వాన వచ్చింది. అదీ వడగళ్లవాన. ఆమె లేచి పెద్ద చెట్టు కిందికి పరుగిడుతోంటే అనిల్ శరవేగంగా సైకిలు తొక్కుకుంటూ వచ్చాడు.

"ఫమీదా! చెట్టుకింద నిలబడకు. ఆకాశం ఉరుముతోంది. పిడుగు పడితే చెట్టు బూడిదైపోతుందిట" అని ఆయాసపడుతూ ఆమె బ్యాగు అందుకున్నాడు. ఇద్దరూ పరుగున గేటు దాటి కాంపౌండు బయటికి వచ్చారు.

గోడనానుకుని నిలబడితేకూడా, మీద గులకరాళ్లలా వడగళ్లు పడుతున్నాయి. చుట్టూ మల్లెపూలలా అవి పరచుకుంటుంటే ఒకరికొకరు దగ్గరగా జరిగారు. "వాన తగ్గిపోగానే యింటికి వెళ్లిపోతావా? ట్యూషనుకా?" అన్నాడు. ఫమీదా మాట్లాడకుండా రోడ్డు వేపు చూస్తోంది.

"ఆకలేస్తోందా?" అన్నాడు.

"నాకెప్పుడూ ఆకలిగానే వుంటుంది" అన్నది ఆమె. సైకిలు గోడకి ఆనించి, వడగళ్లను కూడా లెక్కచేయకుండా పరుగెత్తుకెళ్లి ఎదురు బేకరీలో క్రీపఫ్‌లు,సమోసాలు కొనుక్కుని వచ్చాడు అనిల్. ఆమెకి ఎప్పుడూ ఆకలి వున్నట్టే అతని దగ్గర ఎప్పుడూ డబ్బులు వుంటాయి. ఆమె యిల్లాంటి వాటికి థాంక్యూ చెప్పటం మానేసింది. గబగబ ఆత్రంగా తినడం, తన బాటిల్‌లో నీళ్లుంటే తాగడం లేకపోతే అనిల్ బ్యాగులోంచి బాటిలు తీసేసుకుని తాగేయడం. అందుకే ఒకొక్కసారి అనీల్ తన నీళ్ల సీసాలోంచి చివరి గుక్కదాకా తాగకుండా కొన్ని వుంచేవాడు.

"అనిల్! నేను మీ యింటికి రానా?" అన్నది ఫమీదా. తను తినగా మిగిలిన రెండు ముక్కలు అతనికిచ్చేస్తూ.

అనిల్ ఏమీ అనలేకపోతున్నాడు. "మా యింటికా? ఎందుకు షమీదా? ఎలా - ఎలా వస్తావు?" అన్నాడు. ఫమీదా సీరియస్‌గా వుందని ఆమె ఊపిరి చెబుతోంది. వాన తగ్గింది. వడగళ్లు ఆగిపోయాయి. రోడ్డు మీద కార్లు, ఆటోలు, బస్సులు తిరుగుతున్నాయి. మనుష్యులూ నడవడం మొదలుపెట్టారు.

"ఏమైంది? మీ పిన్ని నిన్ను ఏమైనా అన్నదా? మీ డాడీ పట్టించుకోవడం లేదని బాధగా వుందా?" అన్నాడు.

ఫమీదా అతనికి మరింత దగ్గరగా జరిగింది. "అనిల్! నీతో మా యింట్లో జరిగిన సంగతులు ఎట్లా చెప్పాలో తెలియడం లేదు. మా పిన్ని చెడ్డది. చాలా చాలా చెడ్డది" అన్నది.

"ఔను చెడ్డదే! లేకపోతే దేవతలాంటి నిన్ను అలా బాధపెడుతుందా? నీ దబ్బాలో ఎండిపోయిన రొట్టెలు, పాత వాసన కూర పెడుతుందా?" అన్నాడు.

"అంతకంటే కూడా చాలా చెడ్డది. సినిమాల్లో చూపిస్తారే – వాంప్ అన్నమాట. పిశాచి" అన్నది.

అనిల్‌కి ఆమె ఏమి చెప్పబోతోందో అంతు చిక్కడం లేదు. 'ఓహో అలాగా! మీ డాడీకి తెలియదా ఆమె అంత చెడ్డ పిశాచి అని?" అన్నాడు.

ఫమీదాకి మాటలు చేతకాక విసుగొచ్చింది. "మీ ఇంటికి వెళ్లిమాట్లాడుకుందాం. తీసుకెళ్లు" అన్నది.
"చీకటి పడిపోతే మీ పిన్ని నిన్ను కొడుతుందేమో!" అన్నాడు అనీల్.

గడిచిన కొద్దిమాసాలుగా వీళ్లిద్దరూ మాట్లాడుకోవడం, వింత అనుబంధంగా నవ్వుకోవడం కొందరు పిల్లలు గమనించారు. వాచ్‌మెన్‌కూడా పసిగట్టాడు. కానీ, పన్నెండో క్లాసులో ప్రవేశించబోయే పిల్లల్లో కొన్నిసార్లు ఇది మామూలే. చూసీ చూడనట్టు ఊరుకునేవాడు. పైగా అనిల్ క్లాసు లీడరు కూడా.

తన యింటికి ఒక ముస్లిం క్లాస్‌మేటును అందులోను అనార్కలి లాంటి అందగత్తెను తీసుకువెళ్లడానికి ఆనిల్ సంకోచపడుతున్నాడు.

విధిలేనట్టు "సరేపద" అన్నాడు. ఒక ఫర్లాంగు నడిచాక దోవలో చిన్న పార్కు వస్తుంది.

అనిల్ ఆగిపోయి, "ఫమీదా! నిన్ను గురువారం మా యింటికి తీసుకెళ్లగలను. మా అమ్మ సాయిబాబా గుడికి వెడుతుంది. నాన్నగారు టూరు వెళ్లారు. ఇప్పుడు... ఈ వేళ ఈ పార్కులో కూచుందాం ఏం?" అన్నాడు బతిమాలుతున్నట్టు.

ఫమీదా ఎంతో దీన స్వరంతో 'సరే' అన్నది. ఇద్దరూ వెళ్లి ఒక బెంచిమీద కూర్చున్నారు. వర్షం వల్ల అసలు జనమేలేరు. "అనిల్! నాకు ఎల్లా చెప్పాలో తెలియడం లేదు" అన్నది.

""ఎల్లాగో చెప్పేయ్ ఫమీదా!"

"మా ఇంట్లో ఒక వంటవాడున్నాడు. అన్ని పనులూ వాడే చేస్తాడు. ఇదివరకు మా అమ్మకు పనిమనిషే వుండేది కాదు. ఇప్పుడు ఈ పిన్ని కష్టపడుతోందని రెండేళ్ళక్రితం ఒక కుర్రవాణ్ణి తెచ్చి పెట్టారు. మనకంటే కొంచెం పెద్దవాడనుకో. వాడు తమ్ముడితో ఆడుకుంటాడు. పనులన్నీ ఎంతో బాగా చేస్తాడు. నాకు ఎప్పుడైనా తినడానికి ఏదైనా పెడుతుంటాడు."

కథలాగా ఆమె చెబుతోంటే వింటున్నాడు కానీ అసలు సమస్య ఏమిటో అనీల్‌కి అర్థం కాలేదు.

"వాడు – వాడిని, మా పిన్ని సినిమాల్లో చూపిస్తారు చూడు అట్లా!" అన్నది ఫమీదా పూర్తిగా తలదించుకుంటూ.

ఆకాశంలో ఒక మెరుపు మెరిసింది. ఆ మెరుపులో అనిల్‌కి, ఫమీదా దీనాతిదీనమైన ముఖం కనబడింది. అంటే అంత స్పష్టంగా ఆమె రూపు చూడగలిగాడని కాదు. దగ్గరగా కూచున్న ఆమె మాటల్లోని అర్థం స్ఫురించింది, స్పష్టంగా స్ఫురించింది.

ఫమీదా అతనికి దగ్గరగా జరిగింది. "నేను యింటికి మధ్యాహ్నం పూట వెళ్లినప్పుడు ఆ పిశాచి, వాడిని రూములోకి తీసుకెళ్లి..." అంటోంటే "తలుపు వేసుకునేదా?" అన్నాడు అనిల్ అదొక ఊపులో.

ఫమీదా ఔనని తలూపింది. "చాలా ఛండాలం. నేను ఆ సంగతి చూసి బైటకు వెళ్లిపోయేదాన్ని. రోడ్డు మీదకు వెళ్లి పిచ్చిగా చూస్తూ నిల్చునేదాన్ని" అన్నది. ఫమీదా అతని ఒడిలోకి వాలిపోతోంది.

కదలకుండా, ఆమె సన్నని బెంచీ మీద నుంచి పడిపోకుండా, తన చేతులు ఆమెను అతిగా అదిమెయ్యకుండా అల్లాగే కూచున్నాడు అనీల్.

"మీ డాడీకి చెప్పలేకపోయావా?" అన్నాడు.

ఆమె లేచి కూచుంది. "అమ్మో! చంపేస్తారు".

"నిన్నెందుకు చంపుతారు?"

"ఆ పిశాచి అంటే ఎంతో ముద్దు" అన్నది. ఎంత పెద్ద సమస్య!

"నిన్న సాయంత్రం చీకటి పడ్డాక వాడు వంటింట్లో చపాతీలు చేస్తున్నాడు. ఈ పిశాచి లోపలే వుంది. నేనింకా రాలేదనుకుంది. మా తమ్ముడు హాల్లో సోఫాలో నిద్రపోతున్నాడు." అని కథ కొనసాగిస్తోంది ఫమీదా.

ఆ చీకట్లోనే పార్కులైటు మీద పడుతుంటే గడియారం చూసుకున్నాడు అనిల్. ఫమీదా చటుక్కున లేచి నిలబడింది. డ్రెస్సు సరి చేసుకుంటోంది. "పద, వెడదాం" అన్నది కీచుగా. అనిల్ ఆమె చేయి పట్టుకుని గట్టిగా గుంజాడు. ఆమె కూలబడింది.

"ఏమిటంత కోపం? నీకు లేటు అయితే దెబ్బలు కూడా తింటావేమోనని నా భయం. అందుకే టైము చూశాను.ఆరు కావస్తోంది" ఫమీదా మళ్లీ అతని భుజం మీద వాలిపోయింది. ఆ స్పర్శ, ఆ దగ్గరితనంలో ఎంతో ఇష్టం. తన ఒంటిని అతని మీద పడేయడంలో ఎంతో ప్రేమ వుంది.

"చెప్పు. వాళ్లిద్దరూ వంటింట్లో వున్నారు".

"పిశాచి గట్టిగా అరుస్తోంది. 'మీ ఊరికి పోతావా? ఎందుకురా? ఒక్కరోజు కాదు, రెండు రోజులు కాదు. నెలరోజులు! ఎందుకురా?" అన్నది.

వాడు ఏదో గొణిగాడు. "ఆ? నీకు పెళ్లా? ఎప్పుడురా? ఎందుకురా?" అన్నది. నేను మనిషిని కానా, నాకు పెళ్లి కాకూడదా అన్నట్లున్నాడు. "ఔను! నువ్వు మనిషివే. కానీ నీకు పెళ్లితో ఏం పనిరా?" అన్నది. తను అరుస్తున్న సంగతి, ఎవరికేనా వినబడుతుందేమోనన్న విషయం మర్చిపోయి ఆమె మాట్లాడుతోంది.

"నేనుపోతే, నీకు ఎవరో ఒకరు దొరుకుతారు బేగం! నీతో చెప్పకుండా పోదామనుకున్నాను" అన్నాడు వాడు.

"పోతావా? ఎట్లా పోతావో నేను చూస్తాను. పోలీసులకి పట్టిస్తాను. సార్‌తో చెప్పి చావగొట్టిస్తాను" అన్నదామె. ఆమె యిక బయటికి వచ్చేస్తుందని అర్థమై నేను వెనుక తలుపులోంచి జారుకున్నాను. ఇంటి చుట్టూ తిరిగి వచ్చి వరండాలో షూస్ వేసుకున్నాను. కొంత సేపాగి, ఇంట్లోకి వెళ్లాను. అప్పుడే వస్తునట్టు.

ఆ పిశాచి తమ్ముడి నెత్తుకొని గదిలోకి వెడుతూ కోపంగా చూసి, "ఇప్పుడా రావడం? ట్యూషను లేదా?" అన్నది.

"లేదు మా సార్ అమ్మమ్మ చచ్చిపోయింది. సెలవు" అన్నాను.

"నాకు కడుపులో ఎంతో వికారంగా వున్నది. రహస్యమంతా తెలిసిపోయింది. దొంగరాస్కెల్ మా నాన్నని మోసం చేస్తోంది. వాడిని పిశాచిలాగా పట్టుకుంది" అని నిర్భయంగా, నిర్మొహమాటంగా, పచ్చిగా ఫమీదా కథ చెప్పేసింది.

అనిల్ కూడా పత్రికల్లో యిల్లాంటి కథలు చదివాడు. సినిమాల్లో, టి.వి.సీరియల్స్‌లో చూశాడు. కానీ తనకు ఇంత బాగా తెలిసిన ఫమీదా ఇల్లాంటి చిక్కుల్లో పడిపోయిందంటే నమ్మకం కుదరడం లేదు.

"ఇప్పుడేం చేద్దాం ఫమీదా?" అన్నాడు సన్నగా. "ఏం చేస్తాను అనిల్? ఎవ్వరితోటీ చెప్పడం నాకు చేతకాదు. నేను చచ్చిపోతే, మా నాన్న ఏదో ఒకటి చేసుకుంటాడు" అని ఆ ఆలోచనకే దు:ఖం వచ్చి ఏడిచింది.

"ఫమీదా! పోదాంపద. చీకటి పడిపోతోంటే నాకు యింకా భయం వేస్తోంది. చెడు వినకు, చూడకు, మాట్లాడకు అని చెప్పారు గాంధీగారు. నువ్వు నీ చదువులో పడిపో. ఏమీ తెలియనట్టు వుండు. పరీక్షలు అయిపోతాయి. నాకు పన్నెండో క్లాసు కాగానే ఆర్మీలో చేరిపోతాను. నిన్ను నాతో తీసుకు వెళ్లిపోతాను" అన్నాడు లేస్తూ.

ఒక యువ ప్రేమికుడిగా, ఆమెను తొలిసారి కౌగలించుకుంటూ, బుగ్గమీద గట్టిగా ముద్దు పెట్టేసుకున్నాడు. ఆ వెచ్చదనానికి ఆమె మరింతగా అతనిని వాటేసుకుని, గాఢంగా దగ్గరైంది. కానీ యిద్దరికీ భయమే! ఈ ప్రేమ వల్ల ఫమీదా సమస్య ఏమి పరిష్కారమౌతుంది.

"పద! పద వెళ్లిపోదాం!" అన్నాడు.

"అనిల్! ప్లీజ్ అనిల్! నాకు ఎవ్వరూ లేరు ఈ లోకంలో. ఎవ్వరికీ చెప్పలేనివి నీకు చెప్పాలనిపిస్తుంది. నీ జుట్టు, నీ కళ్లు, నీ నవ్వు నా కళ్లముందు ఎప్పుడూ ఉంటాయి. నాకు పిచ్చిప్రేమ నువ్వంటే. ఎప్పుడో ట్వెల్త్‌క్లాస్ అంటే ఎప్పుడో కదా?" అన్నది. ఆమె మెడ, చెంపలు, జుట్టు అన్నీ అతడిని చేరుకోవాలని ఆచీకటిలో వెతుక్కుంటున్నాయి.

"అనిల్! మీ యింటికి తీసుకువెళ్లిపో. మీ అమ్మగారు చాలా మంచి వారని చెప్పావుగా! నన్ను అక్కడే దాచేయ్. ఆవిడ నాకు అన్నం పెడతారుగా! నేనంటే ఆవిడకి జాలి వుండదా అనిల్" అంటూ ఆమె వెక్కి వెక్కి ఏడవడం మొదలుపెట్టింది.

ఏమి చేయడానికీ తోచక, మళ్లీ ఆమెను ముద్దు పెట్టుకుని తన ఆపేక్షనంతా తెలియజేయాలని ప్రయత్నిస్తున్నాడు.

"ఏడవకు ఫమీదా! నువ్వు ఏడుస్తుంటే నాకు ఏమీ తోచడం లేదు"

ఆవీధిలోని మొదటి లైటు కిందికి చేరాక వెనక్కి తిరిగి చేయి ఊపింది. ఆమె రెండో లైటు చేరేవరకు అక్కడే నిలబడి చూస్తున్న అనిల్‌కి, ఆమె మళ్లీ అక్కడే ఆగి చేయి వూపడం కనపించింది. ఆమె యింకా ఏడుస్తోందా?

వీధంతా పెద్ద వెలుతురు నింపుతున్న ఆ లైటు కాంతిలో ఫమీదా తెల్లని పూలు విరగబూచిన అందమైన మొక్కలాగ కనబడుతోంది. ఆ తర్వాత వీధిమలుపు తిరిగే వరకు చూసి వెనక్కి తిరిగి, యమ స్పీడులో సైకిలు తొక్కుకుంటూ ఇంటివేపు వెళ్లాడు అనీల్.

మర్నాడు మంగళవారం. ఫమీదా స్కూలుకి రాలేదు. ఏమి జరిగిందోనని గిజగిజలాడాడు. వానకు తడిసి జ్వరం వచ్చిందేమో! వాళ్ల పిన్నికి, ఆ వంటకుర్రాడికి తెలిసిపోయిందేమో ఫమీదా అంతా గ్రహించిందని! వాళ్ల నాన్నతో ఆమె మాట్లాడిందేమో! ఏమో!

గేమ్స్ దగ్గరికి వస్తున్నాయని చాలాసేపు ప్రాక్టీస్ చేసి అలసిపోయి యింటికి వెళ్లిపోయాడు. గేటు దగ్గర, చెట్టుకింద, బెంచీమీద ఫమీదా కూర్చున్నట్టే భ్రమ కలుగుతోంది. ఆ గేటులోంచే బయటికి నడుస్తూ వెర్రిగా వెనక్కి తిరిగి చూశాడు.

అన్నం తింటున్నా అదే ధ్యాస! చదువు కుంటున్నా అక్షరాలు అర్థం కావటం మానేశాయి. అమ్మకి చెప్పి, ఏం చేయమంటావని అడిగితేనో! కానీ అంత బూతు కథ ఎల్లాచెప్పగలుగుతాడు? గురువారం తీసుకువచ్చి, ఫమీదానే చెప్పమనాలి. లైటు ఆర్పేసి బలవంతంగా కళ్లుమూసుకుని కలవరం నిండిన మనస్సుతో పడుకున్నాడు.

మర్నాడు బుధవారం ఏడుగంటలకు ట్యూషనుకి వెళ్లాలి. అమ్మ టిఫిన్ పెట్టింది. బాక్సు సర్ది యిచ్చింది. ఐసు నీళ్లు బాటిలులో పోస్తోంది.

"ఒరేయ్ అనిల్! పేపర్లో చూశావా? ఎంత ఘోరమో?" అన్నది.

"ఏమిటమ్మా?" అని పరధ్యాసలో అడిగాడు.

"మీ స్కూలుట ఆపిల్లా! – ఆ పిల్లనీ, వాళ్ల పిన్నినీ, మూడేళ్ల తమ్ముణ్ణీ – అందర్నీ వాళ్ల వంటవాడు చంపేశాట్ట!" అంటూ ఆవిడ పేపరు షీట్లు మడతపెట్టి యిచ్చింది.

ఉలిక్కిపడ్డాడు అనిల్. గుండె ఆగిపోయిందా అన్నట్టు, మెదడు తిమ్మిరెక్కి పోయిందా అన్నట్టు పేపరు తీసుకున్నాడు. కళ్లముందు అలుక్కుని పోయినట్టున్న ఆ వార్త "అయ్యో! అయ్యో!" పగిలిపోతున్న గుండెతో, బిగ్గరగా ఏడ్చేస్తూ, స్కూలు బ్యాగు విసిరిపారేసి, పిచ్చిగా వీథిలోకి పరుగెదుతున్నాడు అనిల్. అమ్మ కనబడడం లేదనతనికి. ఆమె తికమకపడుతోంది. "ఏరా నీకు బాగా ఫ్రెండా?" అంటోంది ఆమె. ఆమె మాటలు వినబడడం లేదు.

ఆ పిల్ల తనకి ఫ్రెండు. తన ప్రాణం! తను లేవదీసుకువచ్చి, పెళ్లి చేసేసుకుని, తన యింట్లో ఒక గదిలో దాచేస్తే బతికి వుండేది ఫమీదా! తన ప్రేమని, ఆమె ప్రేమని, తనలో ఆమె నమ్మకాన్ని బిగ్గరగా నలుగురితో అప్పుడే చెప్పేస్తే ఫమీదా నవ్వే కళ్లతో బతికే వుండేది. ఆమె మనస్సులో మండిపోతున్న కొలిమిని, తన అనురాగంతో తడిపి చల్లార్చేస్తే బతికి వుండేది ఫమీదా!

ఆ మంచి కుర్రవాడి మనస్సులో నీలాకాశం లాంటి ఆగుండెలో ఆలోచనలు స్పష్టంగా లేవు. ప్రశ్నలు కూడా యిల్లా వరుసలుగా రావడం లేదు. కొత్త ప్రేమికుడి హృదయంలో ముక్కలు ముక్కలుగా విరిగి అంతులేని దు:ఖంలో మునిగిపోయాయి. తీరని వేదనతో నిండిన ఆ గుండెలోతు కళ్లుమూసిన ఫమీదాకి తెలియదు. తెలిసినా జరిగేదేముంది?

(పేపరులో వచ్చిన దారుణమైన హత్య వార్తమాత్రమే వాస్తవం. మిగిలినది కల్పన)

– చినుకు, (అక్టోబరు, 2003)